

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

S prilogo „Domoljub“.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXIII.

V Celovcu, 14. aprila 1904.

Štev. 15.

Naše ljudske šole.

Srečno svojo pot hoditi
ima mladino dobra šola učiti*.
A. M. Slomšek.

V.

Naša šola razdeljena.

Meseca julija 1903 je prejel krajni šolski svet št.-Jakobski naslednji odlok:

„C. kr. deželni šolski svet je z odlokom dné 17./6. 1903, št. 1275/D š. s., glasom § 6. državne šolske postave z dné 14./5. 1869 in vsled sklepa seje dné 5./6. 1903 o jezikovni uredbi ljudske šole v Št. Jakobu sledeče ukrenil:

1. Ljudska šola v Št. Jakobu v Rožu naj se razdeli v slovensko-nemško in v slovensko šolo.

2. V slovenski šoli naj se nemščina kot učni predmet poučuje v večji meri od 3. šolskega leta, in sicer v 3., 4. in 5. šolskem letu po 3 ure, v 6., 7. in 8. šolskem letu pa po 4 ure na teden.

3. Nemščina naj se od 3. šolskega leta kolikor mogoče poučuje s pomočjo nemškega učnega jezika. Pri nazornem nauku v 2. in pri ponavljanju realij in računanju v 3. do 8. šolskega leta je dovoljeno rabiti deloma slovenski, deloma nemški učni jezik.

5. Da otroci ne bi bili preobloženi z ukom, je dovoljeno od 3. šolskega leta izpustiti po eno uro risanja in telovadbe.

6. Postavni zastopniki slovensko šolo obiskujočih otrok se smejo izjaviti, da se njihovi otroci od 3. šolskega leta nemščine kot učnega predmeta ne bodejo učili. — To izjaviti pa je dovoljeno le ob začetku šolskega leta pri šolskem vodji bodisi pismeno ali ustmeno; ta izjava velja potem za celo šolsko leto.

7. V slovensko-nemški šoli je v 1. šolskem letu pouk s pomočjo slovenskega učnega jezika, ob enem pa je v nazornem in jezikovnem nauku šolarje vpeljati v nemški jezik. V 2. šolskem letu naj se iste vaje nadaljujejo in naj se preide k porabi nemškega učnega jezika. V 3. šolskem letu je poučevanje večinoma, od 4. šolskega leta naprej pa izključno v nemškem jeziku.

8. V slovensko-nemški šoli naj se od 3. šolskega leta slovenski jezik kot učni predmet poučuje po 3 ure na teden.

9. Da otroci ne bi bili preobloženi s poukom, je dovoljeno od 3. šolskega leta izpustiti po eno uro risanja in telovadbe.

10. Postavni zastopniki slovensko-nemško šolo obiskujočih otrok smejo izjaviti, da se njihovi otroci od 3. šolskega leta slovenščine kot učnega predmeta ne bodejo učili. To izjaviti pa je dovoljeno le ob začetku šolskega leta pri šolskem vodji, bodisi pismeno ali ustmeno; ta izjava velja potem za celo šolsko leto.

11. Razdelitev zdajne petrazredne šole v Šent-Jakobu v slovensko in slovensko-nemško šolo naj se izvrši začetkom šolskega leta 1903/1904.

Število razredov vsake šole bo določilo število otrok, ki bodo oglašeni za to ali ono šolo.

Proti temu odloku ima občinsko predstojništvo Št. Jakob v Rožu pravico se pritožiti na c. kr. ministerstvo za uk in bogočastje potom c. kr. okrajnega in c. kr. deželnega šolskega sveta, in sicer tekom 14 dni od dné vročitve, kateremu rekurzu pa c. kr. deželni šolski svet z ozirom na javne koristi ne more prisoditi moči, da bi oviral izvršitev tega odloka.

S prvo točko navedenega odloka je c. kr. deželni šolski svet petrazredno šolo razdelil v dve šoli! Kaj takega se menda ni storil nobeden šolski svet na celem svetu — in če se je to kje zgodilo, so gotovo bili merodajni tehnični vzroki; pri nas v Št. Jakobu so šolo raztrgali brez vsakega, le količkaj upoštevanja vrednega vzroka. Zdržim se o tej reči daljše kritike, ker se bojim, da bi prišel pretrdo. Ne morem pa se zdržati, da ne bi povedal šolskim oblastim v obraz, naj mi to zamerijo kakor hočejo: da razdelitev petrazredne šole v dve, tri, oziroma dverazredni šoli, in sploh razdelitev vsake šole je pedagoška nesmisel in krivica šolarjem in starišem. To spoznati ni potreba nikake učenosti; zdrava pamet in pravična volja zadostujeta — kajti vsakemu pametnemu človeku je jasno, da se šolarji v petrazredni šoli več naučijo kakor v dve- ali trirazredni šoli. Znano je namreč, da sta v manjrazrednih šolah navadno po dva oddelka; že ta delitev razredov v oddelke pozročuje, da ima vsak oddelk v uri prav za prav pol ure res uspešnega, intenzivnega pouka — kajti učitelj se ob enem ne more pečati z obema oddelkoma; enega mora več ali manj zanemariti, če-

tudi mu dá pismeno nalogo. Pa tudi to je istina, da je pouk tem lažji in tembolj uspešen, tem bolj ko so otroci istega razreda enaki po starosti in znanji. Zato pa je krivično večrazredno šolo deliti v manjrazredne — in če to dela šolska oblast, katere dolžnost je skrbeti za to, da se otroci največ kar mogoče naučijo, kaj naj rečemo k temu?

V „Kärntner Landbote“ sem nedavno bral, da imajo nekje na nemškem Koroškem dve šoli, ki niste daleč ena od druge, eno trirazredno in eno enorazredno šolo. Nekaj časa sem pa na enorazrednico nočejo dati učitelja in otroci iste šole so prisiljeni hoditi v trirazredno šolo. In uzrok, zakaj šolska oblast tako dela? „Ker se otroci na trirazredni šoli več naučijo, kakor na enorazredni!“ To pa seveda velja samo za nemške otroke ali kaj? Pri slovenskih otrokih je drugače: v enorazredni šoli se ti naučijo veliko več, kakor v tri- ali petrazredni šoli; zato je deželni šolski svet trirazredno šolo v Šmihelu in eno v Globasnici, in sedaj petrazredno šolo v Št. Jakobu razdelil v dve manjrazredni šoli. Ali pa bo nazadnje vendar le res, da nas Slovence hočejo imeti nevedne?! Slovenski stariši: kaj pa vi rečete k temu? in pred vsem: ali boste res pustili, da se vaša petrazredna šola raztrga v eno-, dve- in trirazredno šolo? Pomislite, da, če se to zgodi, bodejo vaši otroci, ki zdaj hodijo v peti razred, morali iti nazaj v tretji, oziroma drugi razred, oni iz četrtega in tretjega bodejo šli v drugi, in oni iz tretjega in drugega pa v prvi razred! Zares, to bode napredek, ki se ga bodejo sramovali še šolarji, kajti gotovo ni lepo iti iz višjega razreda nazaj v nižjega.

(Dalje sledi.)

Zadnja volitev.

Izid deželnozborskih volitev okraja Podklošter-Trbiž dné 29. marca je bil za Slovence skrajno žalosten. Vzrokov za to je več. — Razmerje glasov po posameznih občinah je bilo sledeče:

	Fischer	Grafenauer
Strajavas	54	43
Smerče	51	17
Podklošter	70	48
Trbiž	76	4
Žabnice	37	27
Ukve	46	2

Posebno se ga sprva ni mogel nagledati Tonček, ker še nikdar ni videl čolna. Ko sta ga zagledala prvič, vpraša Tonček svojega prijatelja: „Ali si se že kdaj vozil v čolnu?“

„O, kolikokrat že!“

„Kje?“

„Doma na Savi.“

„Sava mora pač biti večja kakor Ljubljana, ker smo se učili v šoli, da je največja reka na Kranjskem. Pa se nisi bal, da bi ne utonil v tako veliki reki?“

„Kaj bi se bal! Saj smo imeli večji čoln kakor je ta in še oče so bili z nami, kedar smo se vozili.“

„Pa če bi se bil čoln prevrnil?“

„Saj se ne prevrne tako rad, posebno če je velik in je voda mirna.“

„Ah to mora biti prijetno, voziti se v čolnu, ki teče tako mirno in tiho, da se nič ne sliši! Pa tudi ne trese se menda, kakor na vozu. Jaz moram iti enkrat v ta čoln, da se vsaj malo zazibljem, če drugega ne!“

„Ali ne veš, kaj je rekla gospodinja? V ta čoln je otrokom prepovedano hoditi in če bi te videl stražnik, te odvede in zapre.“

„Saj res. Pozabil sem že na to.“

A Tonček le ni mogel pozabiti tega čolna. Vedno in vedno je premišljeval, kako bi mogel priti enkrat vanj. Ali kako bi storil, da bi ga nikdo ne videl, posebno pa ne stražnik. Samo takrat je bil jezen na stražnike, češ, čemu jih treba toliko. Za vsakim voglom stoji eden. — Ta čoln pa se tudi vidi od vseh strani: od Zvezde, od Frančiškanske cerkve in od Jurčičevega trga! Kaj pa, ko bi

Ivan pazil na obrežju. On sam bi šel hitro v čoln in če bi se bližal kak stražnik, bi Ivan zažvižgal ali ga poklical, ali pa vsaj malo pokašljaj. In potem bi se hitro skril v kako vežo. Da bi se vsaj malo pogugal v njem, pa bi bil srečen. Tako si je mislil Tonček.

Ali kdaj bi to storil? Po dnevi hodijo vedno tod ljudje in čoln tudi ni skoro nikdar prazen. Vedno je v njem kaka ženska, ki pere. Zvečer pa tudi ni prav varno. Lahko bi stopil mimo čolna v vodo in utonil. Sicer pa ga tudi gospodinja zvečer ne pusti nikamor. Pred mrakom morata biti že vselej doma, če gresta kam z Ivanom. — Kaj pa zjutraj? Zjutraj ju vselej zbudi gospodinja, da gresta k šesti maši v Šenklaž. Takrat bi bilo mogoče. Zjutraj ni toliko ljudi na ulici, ženske ne perejo tako zgodaj, in kar je glavno: zjutraj ni toliko stražnikov kakor po dnevi. Pri Frančiškanskem mostu stoji eden, pa saj ga ta menda ne bo videl takoj. Sicer pa bode Ivan za vsak slučaj na straži.

Tonček je premišljeval več dni, predno si je skoval ta načrt. Ivanu ni hotel ničesar povedati o tem. Samo do tega ga je pripravil, da sta hodila zjutraj k maši v Šenklaž za vodo — torej ob Ljubljani, ne pa čez mestni trg, kakor preje. Sicer je ta pot malo daljša, pa to nič ne dé.

Vsako jutro je Tonček dobro pazil, če je že kdo v čolnu in kje stoji kak stražnik. Kmalu se je prepričal, da je vse tako, kakor si je on mislil. Čoln je bil vsako jutro prazen, ljudi je bilo malo; le kak delavec je prišel ob Ljubljani ali pa kaka ženica, ki je hitela v cerkev. Stražnik je res stal, a samo pri Frančiškanskem mostu.

Podlistek.

V čolnu.*

(Po resnični dogodbi spisal Kompoljski.)

Ivan in Tonček sta bila prvo leto v Ljubljani. Imela sta oba revne stariše; a ker sta bila pridna in nista imela slabe glave, dali so ju stariši vendar v Ljubljano. Zaupali so v božjo in dobrih ljudi pomoč. In niso se zmotili; zakaj sedaj sta že oba dobro preskrbljena. Dasi sta se sprva gledala nekako po strani, sta se vendar kmalu sprijaznila ter postala dobra prijatelja.

Stanovala sta oba pri eni gospodinji. Hodila sta skupaj v šolo in iz šole. Tudi po mestu in izprehodih sta hodila vedno drug z drugim. Kjer si videl enega, je bil gotovo zraven tudi drugi.

Gospodinja, pri kateri sta stanovala, je imela stanovanje v Krojaški ulici. To je ozka, a kratka ulica, po kateri se pride iz Mestnega — glavnega — trga k Ljubljani. To ulico poznajo zelo dobro posebno dekle iz tega dela mesta. Zakaj po njej hodijo k Ljubljani pravi navadnega perila ali pa umivat kake posode. Zato je ob koncu te ulice pripet na dolgi verigi precej velik čoln. V tem čolnu se ne vozi nihče, ampak je ondi pripet zato, da v njem stojijo ženske, kedar perejo ali umivajo posodo v Ljubljani. Otrokom je ostro prepovedano, hoditi vanj; zakaj lahko bi se kateri nagnil ter padel v Ljubljano.

Ivan in Tonček sta večkrat ogledovala ta čoln.

* Iz A. Kosi-jeve „Zabavne knjižnice“. XI. zv.

	Fischer	Grafenauer
Naborjet	11	—
Lipaljavas	5	11
Pontabelj	39	20
Vkup Fischer 389, Grafenauer 172.		
Pri zadnji volitvi leta 1902. je bilo razmerje glasov:		
	Abuja	Ehrlich
Strajavas	72	23
Smerče	92	7
Podkloster	76	59
Trbiž	71	1
Žabnice	49	37
Ukve	27	16
Naborjet	13	1
Lipaljavas	13	5
Pontabelj	17	25

Vkup Abuja 430, Ehrlich 174.

Nemški nacionalci so z glasovi torej precej nazadovali, Slovenci pa ostali na isti višini! Zilska dolina se je držala primeroma še dosti dobro, sramotno kanalska, zlasti pa Ukve. Le Lipaljavas se je držala dobro. Nasprotniki so izkoristili zlasti podpore ob povodnji. Na dan 30. marca je vlada napovedala razdelitev podpor, in da se vladi prikupijo, so Kanalcani lepo ubogali in volili Fischerja! Zmagala sta pritisk in neznačajnost! — Zanimiv je izid v Smerčah, kjer je bil dobil doktor Abuja 92, Fischer samo 51 glasov. Doma ga pač poznajo!

Vojska med Rusi in Japonci.

Z bojišča ni nič novega. Ker pa mora biti v časopisju vendar mnogo novic o vojski, si jih časnikarji sami izmišljujejo. Bavijo se zdaj najbolj z gibanjem vojnih čet in prenašajo jih kakor mačka mlade z jednega konca Koreje na drugi, ter razpravljajo zdaj o ruskih, zdaj o japonskih vojnih načrtih. V isti sapi pa zatrjujejo, da so ti načrti skrajno tajni. Danes trdijo, da so japonske čete že dospele do reke Jalu ter prepodile Ruse iz Vidžu, jutri pa pravijo, da je to nemogoče, in da bo treba še najmanj par tednov, predno dospejo Japonci do imenovane reke. Istotako trdi danes posebno angleški listi, da so ruske utrdbe na desnem obrežju reke Jalu jako pomanjkljive, dočim pripovedujejo jutri, da so se Rusi imenitno utrdili na omenjenem kraju, in da jih ne bodo mogli Japonci od tam pregnati. Kakor rečeno, sama ugibanja, sama izmišljanja, kakor se zdi temu ali onemu listu, da bolje ustreže svojim čitateljem.

* * *

Slovo ruskih prostovoljcev. Očividno popisuje prizor, ko se ruski vojaki poslavljajo od domovine, in odpravljajo na vojsko: „Urnebesni „Ura“ se širi po Petrogradu, za pesmijo „Bože carja hrani!“ se ori pesem „Slavi se, slavi Rusija sveta!“ Četa, pred katero je korakal mlad prostovoljec, je stopala mimo bogatega gosposkega dvora. Na balkonu je stala, obsuta s cvetjem, mlada devotka in upirala oči v mladega četovodjo. Rože, kamelije in drugo cvetje je sipala na prostovoljce, da s tem pokaže, da je tudi njej tako draga domovina kakor njim, ki gredo oboroženi na daljno

Nekega jutra gresta zopet z Ivanom v cerkev kakor po navadi. Prejšnje dni je deževalo, to jutro je bilo zopet lepo jasno. Ljubljanka je bila vsled deževja narastla. Njena zamazanorjava voda je tekla hitreje in delala male valčke, ki so lahko zazibavali pripeti čoln in pljuskali ob njegov trebuh.

„Joj, kako je danes Ljubljanka velika!“ se začudi Tonček, ko prideta na njen breg.

„Pa je res narastla“, mu odrvne Ivan.

Oba se naslonita na ograjo in gledata, kako je voda drvila valčke naprej.

„Ali je Sava kaj večja kakor sedaj-le Ljubljanka, Ivan?“

„Sava ni nikoli tako majhna. Sicer pa jo greva lahko enkrat gledat, saj se pride v eni uri lahko iz Ljubljane do nje.“

„Pa res pojdeva enkrat.“

Tonček je opazoval z bistrim očesom in z nekim posebnim zadovoljstvom, kako so valčki lahko gugali čoln. Ivan je že hotel oditi, kar se oglasi Tonček.

„Ivan! Počakaj nekoliko, jaz grem malo v čoln.“

„Saj je prepovedano. Pa tudi mašo zamudiva.“

Tonček je med tem že tekel po stopnicah k čolnu in med potom govoril:

„E, saj me nihče ne vidi. Če zamudiva malo maše, pa tudi ni tak greh; da le prideva do evangelija. Sicer pa, če kdo pride, me hitro poklič!“

Ko je izpregovoril zadnje besede, je bil že v čolnu.

Ivan pa se je nehoté naslonil na ograjo in opazoval, kako se njegov tovariš ziblje v čolnu.

„Jej, kako je prijetno, Ivan!“

pot, da prelijejo kri za svojo očino. A malokdo jo je opazil, zato se je vrnila v sobo, snela s stene malo sliko Krista Spasitelja (Odrešenika) ter ž njo odhitela na ulico. Držeč jo v rokah stopi pred mladega prostovoljca, ki je vodil četo. Pri pogledu mlade devotke in slike Odrešenikove se mladenič prekriža in poklekne, a za njim ves oddelek. Izroči mu sliko, on jej poda roko, a obema so se žarile oči navdušenja. Ta prizor je izvalil solze radosti vsem prostovoljem in množici národa, in vsi so na en glas začeli peti: „Kako je naš Gospod Bog slaven!“ S takšno pesmijo so se odpravljali na pot krščanski vojaki, ki idejo branit očino pred pagani.

Dopisi.

Za „Národno šolo“ v Velikovu so darovali: gosp. dr. J. Rakež, okrožni zdravnik v Šmarji pri Jelšah na Štajerskem, nabral v veseli družbi 16 kron 60 vin. Neimenovana v Št. Janžu v Rožni dolini 1 K 20 vin. Posojilnica v Šent-Lenartu pri 7 studencih od čistega dobička za l. 1903. vsled sklepa občnega zbora 30 K. Národna družba v Kranjski gori po g. Franju Kotniku 5 K. Hranilnica in posojilnica v Prevaljah vsled sklepa občnega zbora 50 K. Č. g. župnik Simon Greiner iz Št. Jakoba ob cesti na račun obljubljenega stotaka 20 K. Jan. Flašberger, kmet v Velikivasi pri Šmohorju, 2 K. Mihael Obilčnik, posestnik v Škoficah, 1 K. Hranilnica in posojilnica v Št. Janžu v Rožni dolini 75 K. Andrej Oražem, mlinar v Guštanju, 3 K. Neimenovan dobrotnik iz zapuščine svojega pokojnega brata 100 K. Hranilnica in posojilnica v Glinjah 30 K. Mat. Nessler, župnik v Galiciji, 5 K. Jožef Hafner p. d. Polž na Ricinju pri Velikovu 5 K. Neimenovan kmet na Dječah 5 K. Vkup 348 kron 80 vin. Lepa hvala! Živeli nasledniki!

Beljak. (Razno.) Zadnji sejem dné 6. t. m. je bil zelo dobro obiskan in je bila kupčija zelo živahna. — V Lipi so začeli krasti v zadnjem času zlasti deske tamošnjima mojstroma. Med tatovi je baje več šolarjev.

Železna Kapla. (Božji grob.) Tukajšnja farna cerkev je dobila veliki teden nov božji grob, katerega je izdelal gosp. Alojzij Progar v Celovcu. Kljub slabemu vremenu je bilo število obiskovalcev božjega groba izredno obilno; obiskovalci so enoglasno trdili, da ni nikomur žal dolgega pota, ker je božji grob naravnost očarljiv v svojem osnutku in svoji razsvetljavi. Farna cerkev se ima zahvaliti za ta novi okras pred vsem velikodušnosti mil. gospe Gross-ove, imejteljice kopališča in zdravilišča v Beli, kakor tudi hvalevredni in vzorni darežljivosti kopaliških faranov. Bog plačaj!

Šmarjeta pri Telenbergu. (Prenovljen tabernakelj, novo nebo in bandero.) Lepo in veselo veliko noč smo imeli: vreme nepričakovano lepo, pa tudi v cerkvi smo dobili za veliko noč lepe nove reči. Tabernakelj nam je zelo okusno prenovil gosp. Jakob Guzelj, pozlatar iz Volšperga. Odstranila se je stara neprilčna naprava, s katero se je monštranca sukala. Sedanji prostor za monštranco in ciborij je napravljen po cerkvenih predpisih. Dvojne durice so bogato pozlačene ter okrašene z umetno rezlarijo, predstavljajočo vinsko trto z grozdem in pšenično klasje. Prenovljenje je stalo samo 60 kron. Gospoda Guzelja častitim cerkvenim predstojništvom najtopleje priporočamo. — Naše nebo ni bilo več dostojno za farno cerkev. Sliko, predstavljajočo monštranco v gotičnem slogu, pred katero, kakor živa, klečita dva angelja v bogatih oblačilih ter najpobožnejšim izrazom, je izdelal akademični slikar gosp. Jožef Dekleva iz Maribora za

120 kron. S težko belo svilo vtakano z zlatom ter dragocenimi zlatimi franžami in druge priprave so priskrbele ter napravile šolske sestre v Mariboru za 162 kron. — Pa tudi novo veliko cerkveno bandero, rdeče barve, s podobama sv. Marjete in sv. Barbare so izdelale šolske sestre v Mariboru za 136 kron. Radostno ginjeni smo pri vstajenju gledali, kako so se verni farani pobožno pomikali za mogočnim novim banderom. Ljubeznivi Zveličar in sv. patroninja Marjeta naj vsem faranom-dobrotnikom stotero povrnete njihove obilne darove k novemu lepotičju naše farne cerkve! Bandero je že popolnoma plačano in za nebo tudi že 160 kron. Da bode tudi ostalo kmalu poravnano, zato jamči dosedanja darežljivost faranov.

Želinje. (Novi velum.) Od smrti vstalemu Zveličarju na čast, so sledeči farani nakupili za veliko noč dragocen „velum“. Ožbolt Jamnik, cerkvenik, 50 kron; p. d. Krošljinja 30 kron, Sitlarjeva Urša 10 kron, Krofič 6 kron in neimenovana 6 kron. Bog naj velikodušnim dariteljem stotero poplača radovoljne darove!

Tinje. (O naši šoli.) Dné 1. aprila t. l. je zapustila našo šolo učiteljica gđ. Alojzija Štebi ter se povrnila v svojo kranjsko domovino. Menda ji le niso nič dopadle razmere v tužnem našem Korotanu, in se je zavoljo tega poslovila, kakor že več učiteljev-národnjakov. Razpisano je na novo mesto učitelja do 23. aprila. Da bi bil slovenščine zmožen, se ne zahteva, bi-bilo, pravijo, odveč, ker je naša šola uradno spoznana za čisto „nemško“. Ni večje nespameti na svetu; še enega popolnoma nemškega otroka nimamo, in vendar se v šoli nič, še besede ne smejo učiti maternega jezika. Bog daj n... m pamet!

Tinje. (Prvo sv. obhajilo. — Ogenj.) Zelo lepo slovesnost smo obhajali na belo nedeljo v naši župnijski cerkvi. 34 nedolžnih otročičev je prvokrat pristopilo k mizi Gospodovi. Veselje je bilo gledati nežno mladino, s kakim navdušenjem, s kako živo vero in gorečo ljubeznijo je sprejela svojega Jezusa. Milo se človeku stori, če pomisli, koliko zapeljivosti in hudobije preži na otroško nedolžnost. Da bi bil današnji dan starišem v spodbujjo, varovati svoje od Boga jim dane otroke, otrokom pa v veden spomin, da bodo ostali pridni in pošteni, kakor so ta dan ginjenega srca obljubili. — Še smo bili vsi polni dušnega veselja, ko nas popoldan ob 1/22. uri prestraši trkanje na veliki zvon naše cerkve. V vasi gori! Iz neznanega vzroka je začel goreti Kajžlarjev skedenj in je tekom ene ure pogorel do tal. Domača in vrbnjevaška požarna bramba ste takoj bili na mestu ter omejili ogenj na imenovano poslopje, sicer bi se mogla strašna nesreča zgoditi. Tako se v človeškem življenju vrsti nesreča za srečo.

Timenica. (Cerkveno življenje.) Kakor lani, smo tudi letos opravili obletnico za gospodom Pogačnikom trije duhovniki. Farani so s svojo udeležbo pokazali, da se še hvaležno spominjajo svojega rajnega župnika, velikega dobrotnika. Šolarji prišli so v polnem številu v cerkev z učiteljema. Dobili so po dobroti sestre rajnega gospoda, ki je prišla nalašč iz Kranjskega, za veselje nekaj v usta. — Od cvetne nedelje do velikega pondeljka obhajali smo pobožnost božje glave tako slovesno, kakor malokje na deželi na Koroškem. Pridiga je bila zjutraj in zvečer, jako lepa, ker posrečilo se nam

„V stran ga porini malo od brega in gugaj se bode še bolj.“

Tonček se upira z roko ob breg, a ne more odriniti čolna.

„Saj vidim, da nisi za nič. Tako-le naredi!“

Ivan sam steče po stopnicah in že je bil v čolnu. Z rokami se upre ob breg in čoln se res odmakne. Sedaj pa primeta oba za njegov rob ter se zazibljeta, da je voda kar pljuskala ob čolnove deske.

„Ne tako močno, Ivan; lahko se prevrneva!“

„Ne bodi tak strahopetnež!“

In zazibala sta se znova. Čoln se je približal bregu, a zopet sta ga odrinila ter se gugala v njem.

Tončku se je srce kar smejalo od veselja. Sprva je izražal svoje veselje na tihem, a kmalu vedno glasneje.

„Še bolj ga odriniva, Ivan!“

In odrinila sta še bolj, da se je čoln precéj odmaknil in močno zagugal.

„Kako prijetno mora biti še le, voziti se v čolnu...“

„Stražnik!“

Ivan je zakričal, stopil na rob čolna in skočil na breg. Tla so bila mokra, noga mu je spodrsnila in takoj je bil v vodi do vrata. Komaj se je zgrabil z rokami za travo, se skobacal ven ter jo popihal moker do kože.

Tonček pa je stal kakor okamenel sredi čolna. A hitro se vzdrami in hoče skočiti za Ivanom, kar ga ustavi močen glas: „Stoj!“

Obstal je. Stražnik je stopil v čoln ter dečka prijel.

„Z menoj, paglavci!“

Ves jok in vse prošnje niso pomagale. Trda stražnikova roka ga je držala in stopala sta po stopnicah na obrežje in potem po Krojaški ulici, kjer je Tonček stanoval. Bila sta s stražnikom ravno sredi ulice, ko zasliši Tonček skozi okno glas svoje gospodinje.

„Za Boga! Naš Tonček!“

Drugega Tonček ni slišal. Stražnik ga je odvedel. Že so ga hoteli zapreti, kar pride njegova gospodinja in komaj sprosi, da so ga izpustili.

Šla sta z gospodinjo domov. Po poti je moral slišati marsikatero grenko. Kmalu potem pride Ivan ves moker domov. Gospodinji je bil stražnik vse povedal. Oba je pošteno oštela in nazadnje pristavila, da naj zahvalita Boga, da ni kateri utonil.

Od takrat nista šla nikdar več v tisti nesrečni čoln, ampak naravnost v cerkev.

Smešničar.

* A: „Pomislite, moj gospod me je ravno imenoval starega osla!“ — B: „Res nesramno, saj imate komaj 25 let.“

* Iz šole. Kmet (sinčku, ki je začel v šolo hoditi): „Janko, povej mi enkrat, kaj delate čez dan v šoli?“ — Janko: „Vedno čakamo, da učitelj poreče: Spravite svoje reči in idite domu.“

* Kuhinjski talent. Sosed a: „Jaz bom poslala mojo hčerko v mesto, da se bo učila kuhati.“ — Druga sosed a: „Kaj mislite, da jo to veseli?“ — Prva sosed a: „O, seveda, celo poseben talent ima za to, zadnjič mi je pobila vso kuhinjsko posodo.“

je dobiti zelo priljubljenega gospoda Fr. Kitaka iz Celja. Za sklep, h kateremu je prišlo toliko številu ljudstva, kakor sicer le v največjem prazniku, smo nesli podobo božje glave z banderi v procesiji. Ni tako mrtvo, kakor bi človek lahko mislil, tu blizu Celovca. Na eni strani se je pač pokazala velika malomarnost, a na drugi pa spet res obudovanja vredna gorečnost. V spovednici pač preveč ni bilo opraviti, čez 300 obhajancev pa je vendarle bilo z otroci vred.

Apache. (Pošta.) Dobili smo pošto nabiralnico. Do sedaj se je pošta dostavljala le trikrat na teden od Miklavca. Sedaj pa se bo to godilo vsaki dan, in sicer iz Galicije. Torej se morajo odselej naprej pošiljati vse pošiljave, namenjene v Apache, v Galicijo v Podjurski dolini.

Glinje. („Drava.“) Znano je, da je slovensko pevsko društvo „Drava“ nasprotnikom trn v peti. Leto je minulo, odkar se je ustanovilo društvo. Nasprotniki so se nam posmehovali in rogali, ko smo sprožili to misel. A uspeh, ki ga je doseglo društvo v kratkem času, je našim širokoustnim nasprotnikom takoj zamazal usta. Društvo je namreč kar v začetku bujno cvetelo in rastlo. Navdušeni medborovniški in glinjski fantje so pristopili v mnogobrojnem številu k društvu, ker so dobro vedeli, da se deluje za narodni napredek, za narodno čast in slavo. Pod predsedništvom g. Türk-a je društvo častno delovalo. A g. Türk se je svoji časti odrekal in pri zadnjem občenem zboru je dobilo društvo novega predsednika. Cvetko Goričnik, navdušen Slovenec in izvrsten pevec, je prevzel težko nalogo, katero bo, kakor vsi upamo, rešil v splošno zadovoljnost. Torej, mnogo sreče novemu predsedniku! Ker pa našim nasprotnikom tako hudo smrdi, da se Glinje bolj zavedajo svoje narodnosti, bomo z veliko pozornostjo in marljivostjo pazili na slovenski značaj naše vasi in njene okolice. Obudila se bo slovenska čitalnica, ustanovilo slovensko tamburaško društvo in potem bomo imeli dovolj močan zid, ob katerem si bodo pobili vsi Janihovi pristaši svoje buče, akoravno imajo precej trde. Za „Bismarkovce“ pri nas nimamo delokroga. Delovali bomo, kolikor nam je mogoče, in bodočnost mora biti naša. V Glinjah nikdar ne sme več gospodovati toliko hvalisana nemškutarija!

Rožek. (Nesreča.) „Človek ne vé, kdaj in kje ga smrt čaka.“ Že v drugič se je v naši občini uresničil ta pregovor. Pred tednom smo pokopali kmeta Branceja, brata našega rojaka, akademčnega slikarja g. Markoviča. Srčna kap ga je zadela. Dan prej je pridno cepil sadje pri gosp. Rutarju in vesel, da je kaj zaslužil, spomnil se je žene in otrok, nesel njim vina in jabolk domu, za se pa nekaj žganja, katerega je z domačimi gosti nekoliko popil. Pri tem mu je postalo slabo, zanesli so ga v postelj, misleč, da se ga je nalezlo; pa ko ga žena po noči pogleda, najde ga mrzlega. Že cel dan prej ni se čutil nekako prav. — Drugi še bolj žalostni slučaj se je prigodil velikonočno soboto. Dninar Valušnik je opoldne popravljal streho na utici požarne brambice. Vtikaval je ravno nad durmi v streho novo opeko, ko je na lestvi zdrknil in nesrečno padel na stol iz precejšnje višave. Naslanjač stola se je zlomil in kos lesa je ubožu predrl levo stran prsij proti srcu, da je mrtev obležal v luži krvi. Prej se je še veselil, da si bo zaslužil en goldinar, namesto zaslužka je pa našel žalostno smrt. Na ta dan tukaj nič ne delamo, ampak obiskujemo Božji grob in se pripravljamo k vstajenju; pravijo tedaj ljudje, da se ni spodobilo to delo in je moglo še počakati. Prvi je zapustil ženo in več majhnih otrok; drugi je bil neoženjen. — R.

Gozdanje. (Znajo pa znajo.) Da se je na Gozdanjah ustanovila požarna bramba, ti je, dragi bralec, „Mira“, gotovo znano. Danes ti pa hočem povedati, kakšno „komando“ da ima. Pri nas na Gozdanjah je v celi občini kakih pet Nemcev, potem že več, da mora biti „komanda deutsch“, ker to zahteva „fortšrit“. Zadnjič sem imel priložnost videti in slišati to „komando“. Komandiral je namreč načelnik junaško: „rechts schaut“ in jim je s prstom kazal, kako in kam naj se okrenejo. Nekateri drugi so nekako čudno prikimali. Iz tega je razvidno, koliko so se v teku enega leta naučili pod nemško „komando“; jim pač manjka oče prejšnjega hajlanja. Stara navada veli: pri pogrebu moliti, t. j. klobuk raz glavo, rožnivenec v roke. „Fortšrit“ pa veli: „čako auf! ans, cva, marš!“ Ne, ne! ostanimo pri stari navadi in veri!

Gozdanje. (Praznovanje kvaterne sobote.) Zadnja številka „Bauernzeitunga“ poroča, kako so se celo stari kmetje jokali in žalovali za učiteljem g. Šistl-nom. Njih žalost se je pač lahko podvojila, ker so sedeli celo noč (kvaterno soboto) pri kupici žganja s celo požarno gardo. So pač lahko bili do solz ginjeni (?), ker jih je imel že drugi dan zapustiti oni, kateri jim je bil vse v vsem. Iz tega je pač razvidno, kako znajo naši slavni „naprednjaki“ kvaterne sobote praznovati. Vam pa, kot „junge Freiheitshelden“, kakor vas

„Bauernzeitunga“ na drugem mestu imenuje, bi svetoval, da se je treba tudi utolažiti.

Novičar.

Na Koroškem.

Duhovske zadeve. Milostl. gosp. knezoškof dr. Jos. Kahn, ki se sedaj mudi v Rimu, je bil v petek dné 8. t. m. od sv. Očeta Pija X. sprejet v avdijenci. S škofom potujeta tudi č. g. opat o. B. Eker s Tancenberga in kn. šk. tajnik, č. g. M. Kovač. Sprejem pri papežu je bil, kakor se nam poroča, zelo ljubezniv. Sv. Oče je prijaznost in dobrota sama.

Osebné novice. Dosedanji poveljnik 17. pešpolka v Celovcu, polkovnik H. Hanel pl. Hanafeld, je imenovan za poveljnika (brigadirja) v Inomestu. Na njegovo mesto stopi polkovnik Joahim Botič. — Prestavljen je notar J. Haas iz Maribora v Šmohor.

Ustanovni shod slov. krščan.-socijalnega delavskega društva v Celovcu se v nedeljo dné 10. t. m. ni mogel vršiti, ker so slovenski socijalni demokratje prišli na shod z namenom, da ga ali preprečijo ali pa društvo dobé v svoje roke. Vršil se bo v kratkem nov shod. Značilno je bilo postopanje socijalnih demokratov ne samo radi tega, ker so po znani demokratski taktiki z vpitjem in hručenjem nastopali, temveč tudi radi tega, ker so svojemu slovenskemu navdušenju dajali duška v nemškem jeziku! So pač „internacionalni“ ti „Slovenci“.

Varali so se. Namreč zadnjo nedeljo socijalni demokrati pri nameravani ustanovitvi „Slov. kršč. soc. delavskega društva“ v Celovcu. Njihov namen je bil očiten. Toda naša modrost je zmagala. Spoznali smo se! Naravnost poudarjamo, da so se nekateri sodrugi vedli dostojno. Bili so pa tudi mnogi kričači in suroveži med njimi, ki so gotovo iskali le prepir in polom. So pa bili med njimi tudi dobri — a zapeljani, o teh upamo, da bodo to sprevideli in krenili na pravo pot! Saj je naš namen le, pomagati trpinu do blagostanja in resnice!

Nove retour-karte bo vpeljala južna železnica. Občinstvo se opozarja, da se od sedanjih ne sme več odtrgavati dotični košček, kakor doslej.

Na javni dražbi prodalo se bo dné 27. apr. pri celovškem sodišču znano Majerobnikovo posestvo (Majernik) ob Vrbskem jezeru, davčna občina Ribnica, ob enem z vilo „Elsa“ ter vso gostilniško in gospodarsko opravo. Izklicna cena je za posestvo 79.138 K, in za pritlikline 8330 K. Najnižja ponudba 70.312 K. Posestvo je v konkurzu. Zadnja posestnica je bila Ter. Staudigl.

Nemška hudobija. Obrekovalne „Freie Stimmen“ z dné 9. aprila se z veseljem norčujejo o Slovencih, češ, kako pokvarjeno govorijo. Omenjajo namreč „neki trg“ (kateri?) na Spod. Štajerskem, kjer je „Čitalnika“. Natakariča v dotični čitalnici je baje nekemu gostu naštevala sledeča jedila: „Imamo šupo, čisto šupo, griskokerlne, melnokernelne pa nudelce. Potem imamo svinjsko prata, kälberna prata, pa salata in restane herdäpfelne.“ Nadalje: „hlapec nima ceita, je v furhausu pa tepiche ausklopf.“ — Ali ni to naravnost nesramna hudobija? K temu pripomnimo, da poprej ne verjamo, dokler nam „Freie Stimmen“ ne omenijo trga in čitalnice in imena natakariče; to je ravno pri nasprotnikih, da vedno hodijo okoli resnice, kakor mačka okrog vroče kaše. Nadalje pa se spominjam svojih otroških let, kako smo si vaški otroci igrali in uganjali razne burke. Hudomušen deček si je namazal obe roki s sajami, potem pa se hinavsko približal svojemu tovarišu, ga začel nad vse hvaliti in božati po licih, češ, kako si lep, kako si priden, kako si zal, in ga tako dolgo gladil s svojimi dlanmi po obeh straneh obraza, da je bil revež popolnoma črn. Na to pa ga pokaže tovarišem in ga z njimi vred zasmehuje, da revež ni vedel, pri čem da je, dokler ga ni skrbna mati doma osnažila. He, nemški nacelj! To je prava podoba za te! Nemci ste nam jezik pokvarili s svojimi uradi, s ponemčevalnimi šolami itd., sedaj pa nas zasmehujete! Zopet dokaz, kako potrebne so nam slovenske šole! Če pa to še ni zadosti, potem bomo pa tebi „nacelj“, postregli še s slovenščino, kakoršno govorijo in pišejo tvoji čistokrvni bratci — nemški uradniki. — Slovenci, govorimo povsod čisto slovenščino zlasti vpričo tujcev!

Celovške novice. Vrbsko jezero je že dalje časa prestopilo svoje bregove in preplavilo travnike pri Otočah. Tudi več kopališč je deloma pod vodo. — Iz Celovca so odšle tri stotnije 17. pešpolka, da prevzamejo straže v trdnjavah v Naborjetu, Predilu in Bovecu. Ostale bodo tam do oktobra. Odhod vojakov je dal povod raznim govoricam o mobilizaciji. — Dnó 5. t. m. je tu umrla gospa U. Polanc, stara 86 let. Prej je bila dolga leta posestnica v Svečah. — V konkurzu je prišel tukajšnji zidarski mojster L. Strampfer.

Drobiž. V Humiču pri Volšbergu je v Labudnici utonil 26-letni hlapec N. Šober. Vzrok: Preobilo zaužita pijača; namesto preko mostu, je šel v vodo. — V Škocijanu je pri velikonočnem streljanju ponesrečil posestnik p. d. Haleb. Ožgalo ga je v obličju. — V Velenju pri Arijah se je obesil posestnik M. Schweiger. Vzrok: žganje! Že več dni se ni bil več streznil. Ko je od žene vnovič zahteval žganja, a ga mu ta ni hotela dati, je šel v podstrežje in se je tam obesil. — Razpisano je mesto drugega učitelja v Šmarjeti pri Velikovcu do dné 2. maja.

Po slovenskih deželah.

Zahvala in poziv. Družbi sv. Cirila in Metodaja je založnica Ciril in Metodovih vžigalic, tvrdka Ivan Perdan v Ljubljani, ravno kar izročila znatno svoto 1000 kron kot dobiček od prodaje vžigalic. Hvala trdki Perdanovi in vsem odjemalcem in pospeševalcem prometa z našimi narodnimi vžigalicami. Ker pa ima družba sv. Cirila in Metodaja vedno več izdatkov za svoje šole in mora iste še razširjati in izpolnjevati, in ker promet z vžigalicami še daleko ni zadostno razvit (posebno ne po štajerskih in koroških pokrajinah), pozivlja se slovenske trgovce, gostilničarje in sploh slovensko občinstvo, da naj kupujejo Ciril in Metodove vžigalice in s tem podpirajo slovensko šolstvo. Vžigalice se merijo z najboljšimi izdelki te vrste. Tudi narodni ponos zahteva, da ne zanemarjamo kupovati slovenskega izdelka. — V Celovcu se te vžigalice dobijo v trafiki gospe Izop v kosarnskih ulicah.

Književnost. Dotiskane so nove šmarnice: Marija, mati dobrega sveta. Spisal dr. Lav. Gregorec. Dobivajo se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Cena izvodu 1 K 80 vin. Po pošti 20 vinarjev več.

96letni morilec. V ljubljanski ubožnici je na Veliko noč 96letni Janez Pavlič z nožem umoril 79letnega Jerneja Zieglerja ter nevarno ranil bivšega izvoščeka Franceta Malenška.

Križem sveta.

Vojaški novinec. Svojo nesposobnost kot ministerski predsednik je pokazal Körber posebno pri letošnjem zasedanju državnega zbora. Vsled svoje krivične politike se je popolnoma udal Nemcu ter ni hotel dati Slovanu nikakih pravic. To je zakrivilo, da ni mogel delovati državni zbor ter tudi ne dovoliti vojaških novincev, kar smo že pred zadnjim zasedanjem pisali. Ker so pa časi jako nevarni, mora imeti vlada vojaške novince. Körber je torej dovolil z vladnim odlokom po § 14. za leto 1904 vojaške novince. In sicer je dovoljeno: za stalno vojno 103.100 (od teh odpade na totransko državno polovico 59.024). Za deželno brambo rabijo 14.500 novincev. Od tega krvnega davka bomo plačali Slovani več kakor polovico in vendar nas zatira vlada pod Körberjem, kjer nas le more ter nam krši naše najbornejše pravice.

Izvrsten okus dobi kava, ako ji pri-mešate

VYDROVE ŽITNE KAVE.

Poskusite! Poštna 5 kg pošiljka 4 K 50 vinarjev franko.

Vydrova tovarna žitne kave Praga VIII.

Gospodarske stvari.

Zitne cene.

V žitu še vedno ni bilo prometa, a tudi ponudbe niso bile nujne in zato se cene niso preminjale.

Na Dunaju se je plačevalo za

pšenico	K 8-15 do 8-70
rž	„ 6-90 „ 7-
oves	„ 5-50 „ 6-80

V Pragi je bil promet izredno slab, tudi v Budimpešti se je malo prodalo pri slabih cenah.

Gospodarska zadruga.

Ker v Velikovcu zdaj prihaja že zelo malo žita, se bo sprejemanje ustavilo do jeseni. Zaradi teh malenkosti ni vredno, da se gospod blagajnik vozi vsako sredo iz Celovca tja. Priporoča se združnikom, naj dovažajo, kar imajo še žita, v Sinčovas, a opozarjamo jih, da zadruga zavrača nezdrave pridelke. V Velikovski okolici imajo letos vso pšenico črničasto. Tako blago naj se porabi doma za kruh in naj se ne usiljuje društvu.

Občni zbor zadruga bo v 14. dneh ali treh tednih.

Loterijske številke od 9. aprila 1904.

Gradec 14 77 35 25 68
Dunaj 21 57 26 36 1

NAZNANILA.

Národno podjetje.

Novo ustanovljena prodajalnica v „Národnem domu“ v Dobrlivasi — kjer so vsi uradi in ki je središče podjunske doline — se dá pod ugodnimi pogoji v najem.

Ponudbe naj se pošljejo do 1. maja načelnístvu posojilnice v Sinčivasi na Spodnjem Koroškem.

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze sočutja ob smrti nepozabnega nam gospoda

Roka Pak,

posestnika v Svečah,

zlasti gg. pevcem iz Bistrice, požarnim brambovcem iz Bistrice, Podsinjevasi, Sveč, gg. odbornikom posojilnice v Št. Janžu, darovateljem vencev in vsem udeležencem pri pogrebu izreka najsrčnejši zahvalo

družina Pak.

Sveče, dné 11. aprila 1904.

Kmetija na prodaj.

Cerkveno predstojništvo v Logavasi, pošta Vrba, prodá iz proste roke p. d. Jurijevo kmetijo na Žopračah. C. kr. sodnija v Rožeku je cenila kmetijo s sledečimi najnižjimi cenami: Hiša 1100 kron; skedenj in hlev 900 K, oboje zidano in v najboljšem stanu in novo pokrito; drvarnica in svinjski hlevci 250 K; bučelnjak 16 K; njive: 2 ha, 24 a, 62 m² po 4 vin., 898 K 48 vin.; travniki: 82 ar, 97 m² po 4 vin. 337 K 88 vin.; vrt: 13 ar, 67 m² po 12 vin. 164 K 04 vin.; pašniki: 39 ar po 3 vin. 119 K 96 vin.; gozd (deloma za posekati) 4 ha 31 ar 4 m² po 4 vin. 1724 K 96 vin.; zapuščina: omare, stoli, vozovi, poljsko orodje itd. vkup 184 K 40 vin. Celotna svôta: 5739 K 70 v. Kmetija je v ravnini, 1/2 ure od Vrbe, znanega letovišča in kopeli, oddaljeno. Najnižja ponudba je 6000 kron. Kupci naj se oglasijo do 20. aprila 1904 pri župnijskem uradu v Logavasi, pošta Vrba.

Župnijski urad Logavas,
dné 30. marca 1904.

Štef. Singer, župnik.

Važno za boleajoče

na želodcu!

Pomanjkanje teka, bolečine in slabost želodca, slabost ter glavobol vsled slabega prebavljanja, slabo prebavljanje itd. odstranjujejo takoj znane

Brady-eve (marijinoceljske) želodčne kapljice.

Na tisoče zahvalnih in priznalnih pisem.

Jedna steklenica z navodilom 80 v., dvojna steklenica 1 K 40 v.

Dobivajo se v lekarnah.

Kjer se ne dobivajo, razpošilja jih glavni razpošiljatelj C. Brady, lekarna „k ogerskemu kralju“, Dunaj I., Fleischmarkt 1, in sicer če se prej pošlje K 4.50: 5 majhnih steklenic, če se pošlje K 5.—: 3 velike steklenice poštne prosto.

Pred ponaredbami se svari. Prave marijinoceljske želodčne kapljice morajo imeti varstveno znamko in podpis: C. Brady.

Slovenci, spominjajte se Velikovške šole!

Vse stroje za poljedelstvo in vinorejo.

Brizgalnice za sadno drevje

z mešalom za mešanico iz bakra in vapna tako, da se najedenkrat na dve cevi brizga,

brizgalnice (streljke) za sadno drevje z natanko namereno petrolovo mešanico,

svetilnice na acetilen, da se ulové leteči hrošči,

hidravlične stiskalnice za vino,

stiskalnice za vino in ovočje z diferencialnim pritiskom,

stroje za drobljenje stiskanice,

čisto nove mline za grozdje,

nove priprave proti peronospori in za žveplenje,

sesalke za vino, cevi za vino,

kakor tudi vse druge stroje za poljedelstvo, kot

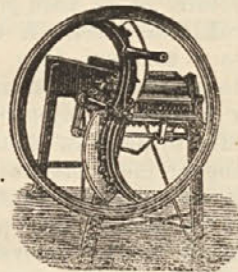
zbiralnike (trierje), mlatilnice, vitale (gepel) i. t. d.

razpošilja kot specialitete po najnižjih tovarniških cenah

IG. HELLER, DUNAJ, II., Praterstrasse 49.

Cenilniki zastoj in franko.

Dopisuje se v vseh jezikih.

Zdravje je največje bogastvo!

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in nenadkriljive kapljice sv. Marka se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni.

Osobito odstranjujejo trganje in otekanje po kosteh v nogi in roki ter ozdravijo vsak glavobol. Učinkujejo nedosegljivo in spasonosno pri žilodčnih boleznih, ublažujejo katar, urejujejo izmeček, odpravijo naduho, bolečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva.

Preženo velike in male gliste ter vse od glist izhajajoče bolezni. Delujejo na maternici in madronu ter ne bi smele radi tega manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. Dobivajo se samo: Mestna lekarna, Zagreb, zato naj se naročujejo točno pod naslovom:

Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg šte. 73, poleg cerkve sv. Marka.

Denar se pošilja a naprej ali pa povzame. Manj kot ena dvanajstotina se ne pošilja. — Cena je naslednja in sicer franko dostavljena na vsako pošto:

1 ducat (12 steklenic) 4 K, 2 ducata (24 steklenic) 8 K, 3 ducate (36 steklenic) 11 K, 4 ducate (48 steklenic) 14-60 K, 5 ducatov (60 steklenic) 17 K.

Imam na tisoče priznalnih pisem, da jih ni mogoče tu tiskati, zato navajam samo imena nekaterih gg., ki so s posebnim uspehom rabili kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili. Ivan Baratinčič, učitelj; Janko Kisur, kr. nadlogar; Stepan Borčić, župnik; Ilija Mamić, opankar; Zofija Vukelić, šivilja; Josip Seljanić, seljak itd.

Ustanovljena l. 1360.

Mestna lekarna, Zagreb,

Markov trg št. 73, poleg cerkve sv. Marka.

Zdravje je največje bogastvo!

Za spomladno in poletno dobo!

Svoji k svojim!

Kršćanska in slovanska tvrdka!

Tovarniško skladišče najboljšega češkega sukna, tvornica najraznejših tkanin.

Ček. štev. c. kr.

poštne hranilnice:

814.140.

Štefan Skalický v Češki Skalici (Češko).

Brzojavni naslov:

Skalický

Češka Skalica.

Opozorjam velečastno duhovščino, slavno učiteljstvo in častite gospodinjke na svoje veliko tovarniško skladišče pristnega češkega sukna vseh vrst, barv in cen. Velika zaloga črnega sukna za talarje in salonske obleke. Velik sklad pristnega češkega lodenskega sukna za sportne in turistovske obleke. Proizvajam v lastni tkalski tovarni iz pristnih čeških lanenih snovi vse vrste belih in barvastih tkanin, ki so jako trpežne, se dadó prati ter nikdar ne izgubé barve, kot n. pr. preproge za postelje, mize, kredence, okna, ročnike, priprave za svatbe, prima platno za srajce, jopiče, spodnje obleke i. t. d., izdelke iz damasta, šifona, širtinga, kanafasa in grizeta. Bogata izber sefira za damske kostime.

Na željo obilna vzorkovnica sukénj in tkanin za moške in ženske potrebe zastoj in franko.

Razpošilja se v najmanjših količinah ter dopisuje se v slovenskem jeziku.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akeijski kapital K 1.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predjume za vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavcije.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vložni denar obrestuje od dné vloge do dné vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.